

סגן כהן, דותן (יצחק)

בן ביל ונעמי. נולד ביום כ"ח בשבט התשל"ה (9.2.1975) בקיבוץ גבעת חיים איחוד. עבור הוריו היו אלה נישואים שניים ודותן היה בנם היחיד המשותף. כבר בינקותו בלט דותן במהירות התפיסה שגילה וביכולת הבנה בלתי רגילה. הוא החל לדבר עוד בטרם מלאה לו שנה, וגם התפתחותו הפיסית היתה מהירה, כאילו ביקש לבלוע את החיים ומהר... את שנות ילדותו עבר בקיבוץ גבעת חיים איחוד, בגן הילדים, בבית-הספר היסודי ובחטיבת הביניים. בהגיעו לכיתה ח' החליטו הוריו לעזוב את הקיבוץ ולעבור לחדרה, אך דותן המשיך ללמוד בחטיבת הביניים בקיבוץ. משהגיע הזמן לעבור לתיכון החליט דותן להמשיך עם בני מחזורו, ועבר עמם לבית-הספר התיכון האיזורי המשותף "חוף הכרמל" שבקיבוץ מעגן מיכאל, שם סיים את לימודיו. מחנכו של דותן בתיכון היה גם מי שחינכו בחטיבה, וההיכרות רבת השנים ביניהם הניבה ידידות עמוקה. מקטנותו, היה דותן ידען גדול בתחומים רבים. אפילו בגן הילדים נהגו הילדים לפנות אליו כאשר לגננת "נגמרו" התשובות, כי "דותן יודע הכל". ידיעותיו המופלגות באו לידי ביטוי גם בתיכון והצילו לא פעם את חבריו לספסל הלימודים מרגעי מבוכה רבים בכיתה, מספר המחנך.

בשנות התיכון החלה לפרוח אהבה גדולה בין דותן לחברתו מאיה. הקשר המיוחד שהתפתח ביניהם היה לאהבת נפש שהתעצמה והתחזקה. בעזבונו של דותן נמצאו שירי אהבה נפלאים ומכתבים רבים שכתב למאיה. כתבים אלה מעידים על כשרון הכתיבה המעולה שלו. דותן היה אדם. ביושרו הפנימי, באנושיותו ובכשרונותיו הרבים, וכן בדרכי הנועם ובחביבותו, מובטח היה שיתרום למשפחתו, לחבריו ולמדינתו רבות רבות. קרוב היה בלבו למסורת ולמקורות היהודיים ושמר על כשרות מילדות, חרף נסיונותיהם של סבו וסבתו, ה"יקים" החילוניים, להניאו מכך, ולמרות תגובותיהם של חבריו הקיבוצניקים. התנ"ך היה מאהבותיו הגדולות, והוא נהג לעיין בו לעתים תכופות ולשוחח עליו בבית. במיוחד היה אהוב עליו ספר "קהלת". דותן התעניין גם בספרות יפה ובלשון. הוא הרבה לקרוא וזכר בעל-פה משפטי מפתח מתוך ספרים שמצאו חן בעיניו. הספר האחרון שקרא, בטרם עלה עם צוותו לכופור, היה "כרוניקה של מוות ידוע מראש" של גבריאל גרסייה מרקס. כשרונו המוסיקלי ונטייתו לתחום הג'אז, קיבלו ביטוי בנגינתו בגיטרה ובכתיבת מוסיקה. אחד השירים שהלחין זכה במקום השלישי בפסטיבל זמר שאורגן על ידי תיכון "חוף הכרמל" ותיכון "מעייני". דותן ניחן בחוש הומור מפותח ומיוחד (שירש מאביו), ובכשרונו הלשוני ליצור הברקות של לשון נופל על לשון. הוא הצטיין גם בתחום המדעים המדויקים: פיסיקה, מתמטיקה ומכניקה. כשסיים את לימודיו, המשיך דותן לשנת שירות בתנועת הנוער "המחנות העולים" כמדריך בדרום תל אביב ובקיבוץ שפיים. אז החלו לבלוט תכונותיו כמנהיג טבעי.

בסוף נובמבר 1994 התגייס דותן לצה"ל מתוך התלהבות גדולה, שמקורה בשכנוע עמוק בחשיבות התרומה של השירות הקרבי למדינה. הוא הוכשר כלוחם חי"ר בסירת "עורב" בפלנ"ט של הנח"ל. היחידה הפכה להיות עבורו בית שני, משפחה של ממש. בטקס הסיום של מסלול ההכשרה הממושך של הצוות, צוין דותן כלוחם המצטיין. ביחידה נחשב ל"אימת" החברה כיוון שהתעקש לומר תמיד את שעל לבו, להעיר את הערותיו ולהטיל ביקורת כשהיה צורך. גם כאשר יצא לקורס קציני חי"ר לא חסך בביקורת, שכמעט עלתה לו בהדחה מהקורס. עם סיום קורס קצינים חזר דותן ליחידתו כמפקד צוות וקיבל לפיקודו צוות ותיק, שעמד לפני סיום מסלול ההכשרה שלו. עד מהרה הפך למפקד אהוב שהפגין איכפתיות ומחויבות כלפי חייליו וכלפי המערכת. בשיחות הסיכום השבועיות הנהיג דיון בפרשת השבוע, והמשיך במסורת של הנחלת ערכים שבהם האמין. הוא החליט לצאת לקורס קצינים, אף על פי שידע שהיציאה כרוכה בהארכת תקופת השירות הצבאי בשנתיים נוספות, מכיוון שראה חשיבות רבה בתרומה למדינה. מספר חודשים לפני האסון נענה דותן להזמנה של בית-הספר בו למד, לדבר בפני תלמידי י"ב העומדים לפני גיוס, על השירות הצבאי ועל המוטיבציה.

בערב של יום כ"ח בשבט התשנ"ז (4.2.1997), ביום הולדתו של דותן, אירע אסון המסוקים. שני מסוקי יסעור התנגשו מעל מושב שאר ישוב ושבעים ושלושה הלוחמים, שעשו דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם דותן וצוותו. בן עשרים ושתיים היה כשהובא למנוחת עולמים בבית העלמין בקיבוץ גבעת חיים איחוד. הותיר אחריו הורים, שלוש אחיות - מעין, דנה ומאור ואח - ירדן. לאחר מותו הועלה לדרגת סגן.

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק: "דותן שירת כמפקד צוות בפלוגת 'עורב' של חטיבת הנח"ל, ותואר על ידי מפקדיו כקצין וכמפקד מסור, בעל ערכים גבוהים, שרכש את אמונם של חייליו במהרה, כשטובתם עמדה תמיד לנגד עיניו. דותן בלט באהבתו לארץ וזכה להערכה רבה בקרב מפקדיו ופקודיו כאחד". מפקד

היחידה בה שירת דותן, כתב למשפחתו: "דותן היה מפקד צוות ביחידה. פקודיו העריצו והעריכו אותו מאוד והיו נכונים ללכת אחריו לכל משימה. רמתו המקצועית ורצונו כל הזמן ללמוד ולהשתפר היו מעוררי הערצה. דותן הצטיין לאורך כל מסלולו הצבאי, כחייל, כצוער וכקצין. דותן נתן דגש רב לחינוך חייליו לערכים ולאהבת הארץ ורכש בזמן קצר מאוד את אמונם. דותן היה קצין ולוחם שניחן בשאיפה מתמדת לשלמות ולמקצועיות. יחד עם להיטותו להצליח ולשבור שיאים, השכיל לדאוג לחייליו ולטפחם. לזכרו נחנך את חיילינו כפי שלמדנו ממנו - הכי טוב, הכי ערכי, הכי חזק ויחד עם זאת בעדינות."

בין הכתבות הרבות שהתפרסמו בעיתונות לאחר האסון נכתב גם על דותן. בני משפחתו סיפרו כי "דותן היה הציוני של שנות ה-90, בלי ציניות ובלי מרכאות. הוא היה 'מורעל' על הצבא, ואהב את תפקידו".

ביום השלושים נפרד ממנו מפקד היחידה, בין השאר, במילים: "דותן, אתה חסר לי מאוד. חסר לי היושר האישי שלך... חסרה לי הנוכחות שלך שנסכה עלי ביטחון כה רב. שמחתי שאתה מפקד אצלי ביחידה והייתי גאה בך".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע'י משרד הביטחון)

נזכר את פולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.
Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

סגן כהן דותן יצחק ז"ל
בן 22 בנפלו

סגן כהן דותן יצחק ז"ל

בן נעמי וביל ויליאם
נולד בקיבוץ גבעת חיים איחוד
ב-כ"ח בשבט תשל"ה, 9/2/1975
התגייס ב-נובמבר 1994
התגורר בגבעת חיים איחוד
נפל באסון המסוקים בדרך לפעילות מבצעית
ב-כ"ח בשבט תשנ"ז, 4/2/1997
שרת בחטיבת הנח"ל
יחידה: פלנ"ט נח"ל (עורב)
מקום נפילה: שאר ישוב
באזור: הגליל
נקבר בגבעת חיים איחוד
חלקה: 1, שורה: 1, קבר: 5.

הותיר הורים, שלוש אחיות - מעיין, דנה
ומאור ואח - ירדן

קורות חיים

דותן נולד ביום כ"ח בשבט ה'תשל"ה (9.2.1975) בקיבוץ גבעת חיים איחוד, להוריו ביל ונעמי. דותן היה בנם היחיד המשותף (עבורם היו אלה נישואים שניים).

כבר בינקותו בלט דותן במהירות התפיסה שגילה וביכולת הבנה בלתי רגילה. הוא החל לדבר עוד בטרם מלאה לו שנה, וגם התפתחותו הפיסית הייתה מהירה, כאילו ביקש לבלוע את החיים ומהר...

את שנות ילדותו עבר בקיבוץ גבעת חיים איחוד, בגן הילדים, בבית הספר היסודי ובחטיבת הביניים. בהגיעו לכיתה ח' החליטו הוריו לעזוב את הקיבוץ ולעבור לחדרה, אך דותן המשיך ללמוד בחטיבת הביניים בקיבוץ. משהגיע הזמן לעבור לתיכון החליט דותן להמשיך עם בני מחזורו, ועבר עמם לתיכון האזורי המשותף "חוף כרמל" בקיבוץ מעגן מיכאל, שם סיים את לימודיו. מחנכו של דותן בתיכון היה גם מי שחינכו בחטיבה, וההיכרות רבת השנים ביניהם הניבה ידידות עמוקה.

מקטנות היה דותן ידען גדול בתחומים רבים. אפילו בגן הילדים נהגו הילדים לפנות אליו כאשר לגננת "נגמרר" התשובות, כי "דותן יודע הכל". ידיעותיו המופלגות באו לידי ביטוי גם בתיכון והצילו לא פעם את חבריו לספסל הלימודים מרגעי מבוכה רבים בכיתה, מעיד המחנך.

בשנות התיכון החלה לפרוח אהבה גדולה בין דותן לחברתו מאיה. הקשר המיוחד שהתפתח

סגן כהן דותן יצחק ז"ל

ביניהם היה לאהבת נפש שהתעצמה והתחזקה. בעזבונו של דותן נמצאו שירי אהבה נפלאים ומכתבים רבים שכתב למאיה. כתבים אלה מעידים על כשרון הכתיבה המעולה שלו.

דותן היה אדם אשר ביושרו הפנימי, באנושיותו ובכשרונותיו הרבים, וכן בדרכי הנועם ובחביבותו, מובטח היה שיתרום למשפחתו, לחבריו ולמדינתו רבות רבות. קרוב היה בלבו למסורת ולמקורות היהודיים ושמר על כשרות מילדות, חרף נסיונותיהם של סבו וסבתו, ה"ייקים" החילוניים, להניאו מכך, ולמרות תגובותיהם של חבריו הקיבוצניקים. התנ"ך היה מאהבותיו הגדולות, והוא נהג לעיין בו לעתים תכופות ולשוחח עליו בבית. במיוחד היה אהוב עליו ספר קהלת. עוד התעניין דותן בספרות יפה ובלשון. הוא הרבה לקרוא וזכר בעל פה משפטי מפתח מספרים שמצאו חן בעיניו. הספר האחרון שקרא בטרם עלה עם צוותו לבופור היה "כרוניקה של מוות ידוע מראש" של גבריאל גרסייה מרקס. כשרונו המוסיקלי ונטייתו לתחום הג'אז קיבלו ביטוי בנגינתו בגיטרה ובכתיבת מוסיקה. אחד השירים שהלחין זכה במקום שלישי בפסטיבל זמר שאורגן על ידי תיכון "חוף כרמל" ותיכון "מעין". הוא ניחן בחוש הומור מפותח ומיוחד (שירש מאביו) ובכשרונו ליצור הברקות לשון נופל על לשון. הוא הצטיין גם בתחום המדעים המדויקים: פיסיקה, מתמטיקה ומכניקה.

משסיים את לימודיו המשיך דותן לשנת שירות בתנועת הנוער "המחנות העולים" כמדריך בדרום תל אביב ובקיבוץ שפיים. אז החלו לבלוט תכונותיו כמנהיג טבעי.

בסוף נובמבר 1994 התגייס דותן לצה"ל מתוך התלהבות גדולה שמקורה בשכנוע עמוק בחשיבות התרומה של השירות הקרבי למדינה. הוא הוכשר כלוחם חי"ר בסיירת "עורב" (פלנ"ט) של הנח"ל. היחידה הפכה להיות עבורו בית שני, משפחה של ממש. בטקס סיום מסלול ההכשרה הממושך של הצוות צויין דותן כלוחם המצטיין.

ביחידה ובצוות נחשב ל"אימת" החברה כיוון שהתעקש לומר תמיד את שעל לבו, להעיר את הערותיו ולהטיל ביקורת כשהיה צורך. גם כאשר יצא לקורס קציני חי"ר לא חסך בביקורת, שכמעט עלתה לו בהדחה מהקורס.

עם סיום קורס קצינים חזר דותן ליחידתו כמפקד צוות וקיבל לפיקודו צוות ותיק, שעמד לפני סיום מסלול ההכשרה שלו. עד מהרה הפך למפקד אהוב שהפגין אכפתיות ומחוייבות כלפי חייליו וכלפי המערכת. בשיחות הסיכום השבועיות הנהיג דיון בפרשת השבוע, והמשיך במסורת הנחלת הערכים שבהם האמין.

הוא החליט לצאת לקורס קצינים אף על פי שידע שהיציאה כרוכה בהארכת תקופת השירות הצבאי בשנתיים נוספות, מכיוון שראה חשיבות רבה בתרומה למדינה. מספר חודשים לפני האסון נענה דותן להזמנה לדבר בבית הספר שבו הוא למד בפני תלמידי י"ב העומדים לפני גיוס, על השירות הצבאי ועל המוטיבציה.

בערב יום כ"ח בשבט ה'תשנ"ז (4.2.1997), ביום הולדתו של דותן, אירע אסון המסוקים, עת התנגשו שני מסוקי יסעור מעל למושב שאר ישוב, ושבעים ושלושה לוחמים, שעשו את דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם דותן וצוותו.

בן עשרים ושתיים היה כשהובא למנוחת עולמים בבית העלמין בקיבוץ גבעת חיים איחוד. הותיר אחריו הורים, שלוש אחיות - מעין, דנה ומאור, ואח - ירדן. לאחר מותו הועלה לדרגת סגן.

סגן כהן דותן יצחק ז"ל

במכתב התנחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל דאז, רב אלוף אמנון ליפקין שחק: "דותן שירת כמפקד צוות בפלוגת "עורב" של חטיבת הנח"ל, ותואר על ידי מפקדיו כקצין וכמפקד מסור, בעל ערכים גבוהים, שרכש את אמונם של חייליו במהרה, כשטובתם עמדה תמיד לנגד עיניו. דותן בלט באהבתו לארץ וזכה להערכה רבה בקרב מפקדיו ופקודיו כאחד." מפקד היחידה שבה שירת דותן כתב למשפחתו: "דותן היה מפקד צוות ביחידה. פקודיו העריצו והעריכו אותו מאד והיו נכונים ללכת אחריו לכל משימה. רמתו המקצועית ורצונו כל הזמן ללמוד ולהשתפר היו מעוררי הערצה. דותן הצטיין לאורך כל מסלולו הצבאי, כחייל, כצוער וכקצין. דותן נתן דגש רב לחינוך חייליו לערכים ולאהבת הארץ ורכש בזמן קצר מאד את אמונם. דותן היה קצין ולוחם שניחן בשאיפה מתמדת לשלמות ולמקצועיות. יחד עם להיטותו להצליח ולשבור שיאים, השכיל לדאוג לחייליו ולטפתם. לזכרו נחנך את חיילינו כפי שלמדנו ממנו - הכי טוב, הכי ערכי, הכי חזק ויחד עם זאת בעדינות." בין הכתבות הרבות שהופיעו בעיתונות לאחר האסון נכתב גם על דותן. בני משפחתו סיפרו כי "דותן היה הציוני של שנות ה-90, בלי ציניות ובלי מרכאות. הוא היה "מורעל" על הצבא ואהב את תפקידו".

ביום השלושים נפרד ממנו מפקד היחידה בין השאר במלים הבאות: "דותן, אתה חסר לי מאד. חסר לי היושר האישי שלך... חסרה לי הנוכחות שלך שנסכה עלי בטחון כה רב. שמחתי שאתה מפקד אצלי ביחידה והייתי גאה בך." זכרו נצור בלבנו לעד!

דוֹתָן (יצחק) כהן

דוֹתָן, בן נעמי וביל כהן, נולד בקיבוץ גבעת חיים ביום כ"ח בשבט תשל"ה, 9.2.1975. את לימודיו בבית הספר היסודי ובחטיבת הביניים עשה בבית ספר "משגב" בקיבוץ גבעת חיים איחוד, ואת בית הספר התיכון עשה בבית הספר התיכון המשותף "חוף הכרמל" שבקיבוץ מעגן מיכאל.

דוֹתָן - "דוֹתנני", "דוקי", "תני", "דבי", "בוטן" - בפי חבריו ומשפחתו, נולד תשעה חודשים פחות יום מיום נישואי הוריו; לשניהם היו אלה נישואים שניים, ודוֹתָן היה בניהם המשותף היחיד.

דוֹתָן היה מהיר תפיסה מילדותו: מוקדם מאד התחיל להבין ולדבר (עוד לפני גיל שנה), וגם התפתחותו הפיזית היתה מהירה, כאילו ביקש לבלוע את החיים, ומהר...

את שנות ילדותו עשה בקבוץ גבעת חיים איחוד. בהיותו בכתה ח' החליטה המשפחה לעזוב את הקיבוץ, ובספטמבר 1989 עברה לחדרה. דוֹתָן המשיך ללמוד בחטיבת הביניים בקבוץ. את שנות התיכון החליט דוֹתָן לבלות עם בני מחזורו מחטיבת הביניים, שלמדו באותו זמן בבית הספר המשותף "חוף הכרמל" שבקיבוץ מעגן מיכאל. המחנך שלו בתיכון היה גם מחנכו בחטיבת הביניים; היכרות ארוכת שנים זו הניבה ידידות עמוקה בינו לבין דוֹתָן.

בשנות התיכון החלה חברתו עם מאיה. מאז לא נפרדו. הקשר ביניהם היה מאד מיוחד והאהבה היתה גדולה.

דוֹתָן (יצחק) כהן

בשנה שלאחר התיכון היה דותן בשנת שירות בתנועת הנוער "מחנות העולים" כמדריך. בתפקידו זה החלו לבלוט תכונותיו כמדריך וכמנהיג טבעי. דותן בלט מאד בידע הרב שלו בכל תחום כמעט. עוד כשהיה בגן ידעו הילדים לפנות אליו כאשר לגננת לא היתה תשובה - כי הוא ידע הכל. גם בבית הספר התיכון בלט דותן בידע שלו: דותן ידע את התשובה מייד, ורק כאשר בני הכיתה כבר התפתלו במבוכה ובחוסר ידע, הואיל הוא להצילם ולפלוט את התשובה הנכונה.

דותן ניחן בחוש הומור מפותח ומיוחד (שירש מאביו) ובתחום זה הבריק גם כשרונו הלשוני באוצר משחקי לשון נופל על לשון. דותן התעניין ואהב ספרות יפה, תנ"ך ולשון. זכר בעל פה "משפטי מפתח" מספרים שמצאו חן בעיניו. לפני שנהרג בדיוק סיים את קריאת הספר "כרוניקה של מוות ידוע מראש".

ניגן בגיטרה והיה מוסיקלי מאד, במיוחד נטה לכוון הג'אז. גם בתחום המדעים המדויקים היה מעולה: פיסיקה, מתמטיקה ומכניקה. עוד מילדות שמר דותן על כשרות, לא ערב בשר וחלב, חרף כל הניסיונות של סבו וסבתו, ה"יקים החילוניים" להניאו מכך, ולמרות התגובות של הקיבוצניקים וגם של חבריו לצוות בצבא... וזאת מיוזמתו וללא כל לחץ חיצוני.

דוֹתָן (יצחק) כהן

קרבתו למקורות עמנו וליהדות היתה גדולה. התנ"ך היה מאהבותיו הגדולות, והוא נהג לעיין בו מדי פעם ולשוחח עליו בבית. הספר האהוב עליו ביותר בתנ"ך היה קהלת. כשקיבל את הצוות לפיקודו הנהיג דיון בפרשת השבוע בשיחות הסיכום השבועיות.

ב - 28.11.1994 התגייס דוֹתָן לצבא, למח"ל, ושם ליחידת הפלני"ט החטיבתית. היחידה הפכה עבורו בית שני, ממש משפחה. בטקס סיום מסלול ההכשרה הממושך של הצוות צויין דוֹתָן כלוחם מצטיין. הוא יצא לקורס קציני חי"ר בבה"ד 1 וחזר ליחידתו בתפקיד מפק"צ (מפקד צוות). הוא קיבל צוות "וותיק" שעמד לפני סיום מסלול ההכשרה שלו, ומהר מאד הפך למפקד אהוב על פקודיו. ביחידה ובצוות היה דוֹתָן "אימת החבר'ה" במיוחד בשיחות הסיכום השבועיות. כולם רצו לסיים את השיחות במהירות כדי לצאת כבר הביתה, אבל לדוֹתָן תמיד היה מה לומר, מה להעיר, ולא הועילו תחנוני החבר'ה... גם בקורס קצינים לא שיחק ולא חסך בביקורת שכמעט עלתה לו בהדחה מהקורס.

ביום כ"ח בשבט תשנ"ז, 4.2.1997 נספה דוֹתָן יחד עם צוותו בדרכם לבופור בהתנגשות שני מסוקי "יסעור" - "אסון המסוקים" בו נהרגו 73 חיילי צה"ל. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בקיבוץ גבעת חיים איחוד. השאיר אחריו הורים, אחים ואחיות.

יד לבנים - חדרה

דודן יצחק כהן

בן נעמי וביל כהן

נולד ביום
נפל ביום

09/02/75	כ"ח בשבט תשל"ה
04/02/97	כ"ח בשבט תשנ"ז